

gece
ve
sonra

Claire
Daverley

Çeviri: Emrah Serdan

domingo

Hayatları bir salı akşamı paramparça oluyor.

Annesinin hastane koridorunun kör edici lambaları altında nefes nefese, henüz kedere varmamış inkâr duygusuyla odaklandığı şey bu. Aşınmış gri fayanslar, panjurların ardında kızıla çalan gökyüzü. Birazdan güneş doğacak. Rosie cam kenarında duruyor ve benliğinin yarısının, var olduğunu bilmediği bir yere doğru çekildiğini hissediyor.

Ama bugün salı, diyor annesi doktora. Salıları dışarıya çıkmaz o.

Doktor nazik ve tecrübeli, elini uzatıp annesinin dirseğine dokunuyor. Rosie doktorun tırnaklarının ne kadar bakımlı olduğunu fark ediyor; düzgün, törpülenmiş ve temizler. Keşke kendi tırnakları da böyle olsa. Bu doktor gibi nazik, iyi ve uysal olmak istiyor; annesinin dirseğine dokunabilmeyi ve onu bu haber, bu dayanılmaz, katlanılmaz haber bir şekilde oturduktan, özüksendikten sonra eve götürebilmek istiyor.

Ama kendilerini yeniden evlerinde hissetmeleri elbette yıllar sürecek; Rosie bunu doktorun ellerine, düzgünce iliklenmiş kol manşetine baktığı sırada anlıyor. Hiçbir şey öncesindeki gibi yolunda olmayacak artık. Hiçbir şey bir daha sıradan, neseli ya da tekdüze olamayacak; üç saate müzik dersine gidecek olmasına, ceketinin cebinde hâlâ onun anahtarları olmasına rağmen.

Onun her birinin üzerindeki parmak izlerini düşünüyor Rosie.

Düştüğünde hiçbir şey hissetmemiş olmasını nasıl da umuyor.

bir

Will, şenlik ateşinin yakıldığı akşam Rosie Winters'ta bir değişiklik olduğunu fark ediyor.

Ona annesinin kendisini terk ettiğini söyledikten sonra.

Alevler kasım karanlığına yükselirken, son sınıf öğrencilerinin oluşturduğu dağınık çemberde yan yana oturuyorlar. Parmaksız eldivenler, bira kutuları. Çamların ötesinden, uzaklardan gelen dalga sesleri. Will aynı okula gitmelerine ve birkaç ortak arkadaşları olmasına rağmen Rosie'yi pek tanıyor sayılmaz ama o akşam konuşuyorlar. Biraz.

Başta havadan sudan konuşuyorlar. Önemsiz konulardan. Ta ki arkadaşı Josh'ın –Rosie'nin ikiz kardeşinin– anne babaları hakkında söylediği bir şeye Rosie ateşin sesine karışan alçak bir sesle gülene kadar ve Will, hiç düşünmeden ona kendi annesini tanımadığını söylüyor. Daha önce hiç yüksek sesle söylemediği bir şey bu. Başını eğerek, konu değişene kadar bekleyerek geçirirdi aklından normalde. Ama bu kıza, saç kırıkları, alınmamış kaşları ve ince, solgun elleriyle Rosie'ye söyleyiveriyor. Yıllar önce, okula gitmeden önce çizgi film izlerken annesinin çekip gittiğini.

Bunu söyleyince gözlerinden alevler yansıyan Rosie ona bakıyor. Ne anlayış ne merak var yüzünde; kaşlarını çatmıyor ya da ağzı kıpırdamıyor. Düşünecek zamanı olsa Will'in beklediği tepkiler bunlar olurdu.

Şimdi nerede sence, diye soruyor Rosie birkaç saniye sonra.

Will duraklıyor. Ağaçların arasındaki boşluklardan gökyüzüne bakıyor. Ateşten tüten duman yukarı, yıldızlara doğru kıvrılıyor; yıldızların biri diğerlerinden daha iri, daha beyaz. Belki bir gezegen ya da bir uydu.

Bilmem, diyor Rosie'ye. Herhangi bir yerde olabilir.

Rosie Winters tekrar ediyor, gerçekten düşünüyormuş gibi. Herhangi bir yerin neye benzeyebileceğini merak ediyormuş gibi.

Kışın ilk günleri ve rüzgâr ormanı yarar gibi esiyor ama yine de dışarıda duruyorlar. Evde olmaktan, televizyona üşümeden boş boş bakmaktan iyi böylesi.

Ateşin ışığında tenlerinin bu renge, kan portakalına dönmesi yeni bir şey.

Ateşe veriyor bir şeyleri.

Geceyi konuşarak geçiriyorlar, dizleri birbirine değecek gibi. Çok az şey söyleseler de Will her cümleyi önceden hiç duymadığı bir ilgi ve hasretle, Rosie'nin seçtiği her kelimeye şaşırarak dinliyor. İnsanlar ağaçların arkasında ya da kumda oynamak, bu saatte *noodle* yahut yağ lekeli kâğıtlardan patates yiyebilecekleri bir yer aramak için çiftler halinde uzaklaşıyor. Sadece kendisi, Rosie, Josh ve iki kişi daha kalıyor. Biri sönmekte olan ateşin eşliğinde gitarını tıngırdatmaya başlıyor. Will kor gibi yanan ağaç kabuğunu, küllerin kırçılı yüzeyini seyrediyor.

Ateş sönmek üzereyken Rosie şarkı söylemeye başlıyor.

Kardeşi söylemesini istiyor önce. Arkasından ısrar edip nihayet yalvarmaya başlayınca Rosie başını hafifçe eğerek kabul ediyor.

Rüzgâr kesildi şimdi. Hava, ateş haricinde cam gibi soğuk ve durgun. Rosie'nin sesi, Will'in daha önce duyduklarının hiçbirine benzemiyor. Ahenkli ve duru.

Ateş tamamen sönene ve elleri uyuşana kadar dinliyor, sonra vedalaşıyorlar. Will kafasına kaskını geçirir, kayışını takar ve motosikletini çalıştırırken bir arkadaşının kız kardeşiyle konuştuğu, onun garip şarkısını dinlediği bu akşamın bir sefere mahsus, unutulmaz bir akşamdan ibaret olduğunu düşünüyor.

Ama o gece kızın sesi uyutmuyor onu.

Ertesi gece de.

*

Hafta sonu geç uyanıyor Will. Üzerine uzun kollu bir kapüşonlu geçirip merdivenden çoraplarıyla mahmur inerken içinde kabaran sigara yakma isteğine karşı koymaya çalışıyor. En alt basamakta yolunu kesip patisini dizlerine uzatan Dave'in tüylü başını okşayıp salona giriyor. Köpek, günlerini Will'in dedesinin eski koltuğuna kıvrılıp yatarak geçiriyor. Onun eve dönmesini bekliyormuş gibi geliyor Will'e.

Anneanesi mutfakta *beykım* kızartıyor. Kızmış sıvı yağ ile kavrulmuş iç yağın, tuzun, domuz etinin ve kızarmış ekmeğin kokusu geliyor Will'in burnuna. İçeri girerken anneanesi neşeyle karşılıyor onu.

Tünaydın, diyor.

Saat daha on, diye mırıldanıyor Will.

Ama insan bir defa on sekiz yaşında olur, delikanlı, diyor anneanesi. Yorganın altında saklanarak o elmacıkkemiklerini heba etmenin âlemi yok.

Saklanmıyordum, diyor Will ve mutfak masasına gidip kendine sürahiden bir bardak su alıyor.

Anneanesi arkası ona dönük, Amber yüzme kulübüne gidip geldi bile, diyor. *Hem* ödevinin de yarısını bitirdi.

Aferin Amber'a, diyor Will.

Beykımın cızırdadığı, kış güneşinin duvarları beyazlattığı kısa bir sessizlik oluyor. Kız kardeşi ortalarda yok. Will onun kendini odasına kapattığından, notlarını tükenmez kalemlerle renklerine göre ayırarak temize geçirerek kalp şeklinde ataslarla hayatını düzene koyduğundan emin.

Yorgun gördüm seni, diyor anneanesi. Will hemen karşılık vermiyor, masadaki üçgen kızarmış ekmeklerden iki dilim alıyor ve arka kapıya doğru ilerliyor.

Yok bir şeyim, diyor kapı kolunu indirirken. Anneanesi bir şey daha söylerken dışarı çıkıp kapıyı yüzüne kapatıyor ve gara doğru ilerliyor.

Kısacık bir anlığına pişmanlık duyuyor.

Anneannesinin bir müddet kızacağıını, sonra öğle yemeği için ona beykın getireceğini biliyor.

İçeride, tavandan sarkan tek ampulü yakıyor. Penceresiz, beton zeminli garajda dedesinin eski tezgâhının üzerinde antenli bir radyo var. Havada talaş ve bayat dizel kokusu, köşede bir alet çantası ve yerde henüz kullanılmamış bir kereste yığını var. Burası bazı şeylerin doğru geldiği, her şeyin bir amacının olduğu, kimsenin konuşmadığı, kuşkulanmadığı ya da bir şeyler ummadığı tek yer.

Yeni motosikleti tam da bıraktığı yerde, sökülmiş ve birleştirilmemiş bir halde duruyor.

Will kapı aralığında oyalanıp kuru ekmeğinden ısırık alıyor, kullanacağı aletleri yerde arıyor. Ardından radyoyu açmadan işe koyuluyor. Motoruyla baş başa. Çamurlukları boyuyor, ön farların vidalarını sıkıyor. Çalışırken Rosie adlı kızı düşünmüyor pek.

Belki biraz.

* * *

Rosie dersten sonra müzik odasında kalıyor. Gam egzersizlerini tamamlayıp on beş dakika içinde çıkacaktı ama sonra bir saat geçivermiş ve hademe paspasını karoların üzerinde gezdirmeye başlamıştı. Kovanın sürüklenişini ve suyun şapırtısını duyan Rosie notaları kapıp kendi kendine küfrediyor. Işığı söndürüyor, tahta kapıyı ardından çarparak kapanmaya bırakıyor. Kendisine her zaman nazik davranan, ne zaman geç saatlerde karşılaşmalar bir sırrı paylaşıyorlarmış gibi gülümseyen hademeye iyi akşamlar diyor.

Dışarısı çoktan kararmış; havada bir temizlenmişlik, karın habercisi olacağı benzeyen bir soğuk var. Çorapsız gezilecek, sokak lambalarının altında koşulacak bir akşam değil.

Yine de annesine söz verdiği için spor salonuna gidiyor. Üstünü değiştiriyor ve koşu bandında ter atıyor ama koşması gereken sürenin sadece yarısı kadar; unuttu, müzik onu bırakmadı, gene zamanını boşa harcadı çünkü.

Ter kâkülünden damlayıp gözlerini yakar ve ayakları kayışa güm güm vururken Rosie neden bu kadar çok çabaladığını düşünüyor. Kim için uğraştığını. Neden her şeyin, her zaman önemli olduğunu.

Koşusunun yarısında nefesi kesiliyor ve duruyor, kenara yaslanıp soluklanmak zorunda kalıyor. Kimse fark etmemiş, kimse ona bakmıyor olsun diye umuyor. Ardından çantasını tekrar omzuna atıyor, ceketinin fermuarını çekiyor ve şakaklarından sarkan nemli saçlarıyla eve doğru kısa yürüyüşe başlıyor. Tepesinde yıldızlar etrafa saçılmış; araba farları bir nehir gibi geçiyor önünden. Adımlarını sayıyor, tekrar başlıyor saymaya. Kaldırımdaki çatlaklara basmamaya çalışıyor.

Evde ikiz kardeşini kanepeye uzanmış buluyor.

Geciktin, diyor Josh gözlerini televizyondan ayırmadan.

Çok değil, deyip koluna bakınca bileğinin çıplak olduğunu fark ediyor Rosie. Saatini yine müzik odasında bırakmış. Sürekli saati kontrol etmesi gerekirse yazamaz.

Annem sinirlenecek, diyen Josh'ın başını avucuyla iterek o daha minderi fırlatmadan odadan çıkıyor.

Annesi sinirli değil; dikkati dağınık sadece. Mutfakta telefonla konuşan annesi her zamanki gibi hem Rosie'yi selamlayan hem de bekle, şu an önemli bir işim var, anlıyorsun, biliyorsun benim işlerin nasıl olduğunu, diyen bir şekilde tek parmağını havaya kaldırıyor.

Telefonu kapadıktan sonra annesi, okul nasıldı, diye soruyor. Göz teması kurmuyor, fırın kapağını açmak için sırtını dönüyor kızına.

İyiymi, diyor Rosie.

Ya spor salonu?

Zordu.

İyi ya işte, diyor annesi. Öyle olması lazım.

Duş almaya zamanım var mı?

Annesi onu süzüyor, parlak yüzüne ve taranmamış saçlarına bakıyor.

Alsan iyi olur, diyor. Ter içinde sofraya oturamazsın, değil mi canım?

Rosie gözlerini annesine diyor ve hemen çekmiyor. Sonra başını eğip yukarı çıkıyor.

Banyoda suyu haşlanacak kadar sığağa alıyor. Cildi ciğere dönse de dişini sıkıp suyun altından çıkmıyor. Adımlarını değil, saniyeleri sayıyor bu kez. Kendi beğendiği şekilde her bir rakamı uzatarak sayıyor; kan akışı gibi, durdurulamaz bir şekilde.

Duştan çıktığında saçlarını havluya sarıyor ve buharın aynadaki yansımaları gizlemesine minnet duyuyor. Kurulanıp odasına dönüyor sonra da. Çalışma masasının yüzeyi notalarla kaplı, raflar sürekli kullanılmaktan yıpranmış ve sararmış, eski haritalara benzemiş kitaplarla dolu. Patti Smith. Oliver Sacks. İki Sylvia birden; hem Patterson hem Plath.

Üzerine bir şeyler geçirdikten sonra perdesini indiriyor. Elleri pencere pervazında, bir anlığına duraksıyor. Kelimenin her anlamıyla aç olduğunu hissediyor. Saçları ıslak ve kar bastırmak üzere ama Rosie kapıdan çıkıp kendisini Norfolk gecesine bırakmayı aklından geçiriyor.

Ailecek sofraya oturduklarında annesi, okul nasıldı, diye tekrar soruyor. Marketten aldığı hazır lazanyalardan dilimler kesmiş, tabakları Rosie'nin babasıyla kardeşine uzatırken, dikkat edin, sıcaklar, diyor. Rosie kendi tabağını iki eliyle alıyor ve diliminin diğerlerinden daha küçük olduğunu fark ediyor.

Dünyadan Joshua'ya sesleniyorum, deyip dürtüklüyor annesi. Senin günün nasıl geçti bakayım?

Ağzı makarna dolu, iyiydi, diye karşılık veriyor oğlu.

Rosie?

Tarih ödevimi teslim ettim, diyor Rosie annesine. Bir de klasik metinler üzerine hazırladığım ödevimi tamamladım.

Nasıldı?

İyiydi, herhalde.

Aferin kızıma.

Bir dakika daha sessizlik oluyor, bıçaklar tabakların üzerinde gıcırıyor. Rosie suyundan bir yudum alıyor, o sırada annesi işle alakalı bir olayı anlatmaya başlıyor; bir müvekkilinin karısına karşı havlu attığını, kazanabilecekleri bir davada gereken mücadeleyi vermediğini söylüyor. Yine kimse bir şey demiyor. Mutfak saatinin tık-tak sesi duyuluyor. Beşamel sos tabaklarda yayılıyor.

Fazla gelmiştir belki, diye lafa giriyor Rosie.

Ha?

Müvekkiline. Belki evliliğinin bu şekilde bitmesi canını yakıyordur. O yüzden de ne bileyim, bitsin, gitsin istiyordur.

Annesi şarabını tazeleyip çatalını bir domatese saplıyor.

Adamın niyetinin ne olduğunu bildiğimizi varsaymayalım, Rosemary, diyor lokmasını yuttuktan sonra. Josh göz göze gelip bakışlarıyla Rosie'ye ne diye uğraştığını soruyor. Bakışlarını masaya indiriyor Rosie. Babası bulmaca çözüyor.

Annesi sofrayı toplamak için kalktığında Josh tabağında kalan lazanyayı Rosie'nin tabağına sıyırıyor. Bir lokmada tabağı temizleyen Rosie yardım etmek için ayağa kalkıyor ve kardeşine hafifçe omuz vuruyor.

Kardeşlikten ya da ikizlikten.

Rosie aradaki farkı bilmiyor.

Salata kâsesini durularken yeni bir melodi başlıyor. Sabahın erken saatlerindeki kuş sesleri gibi, kimsenin duymadığı o ilk, geçici notalar. Notaları aklında tutmaya çalışırken, Josh'ın ileri seviye matematik dersinden arkadaşı Will White'la yarın konu tekrarı yapacaklarını söylediğini duymuyor bile.

Yitip gitmelerinden önce notaları zihninde defalarca tekrarlıyor.

Marley ertesi sabah erkenden arıyor.

Çoktan uyanmış olan Rosie ikinci çalışta açıyor telefonu.

Ayaktasın, diyor Marley.

Uyuyamadım, diye karşılık veriyor Rosie. Arkadaşının nedenini sormasını diliyor bir an için. Birinin fark etmesini ya da umursamasını.

Marley, bu akşam bir şey yapalım diyecektim, diyor. Rosie de görüşmek istediğini ama ders çalışması gerektiğini söylüyor.

E? *Ben de* ders çalışacağım. Hatta oturup beraber çalışabiliriz. Ne acayip olur, değil mi?

Rosie yatağında dönüyor. Perdelerin arasından sızan solgun gündüz ışığı, boya damlatılmış bulanık su gibi.

Hep böyle söylüyorsun, diyor Marley'ye, sonra bir film açyorsun ve bütün akşam bir şey yapmıyoruz.

Öyle olması kaçınılmaz galiba, diyor Marley ve Rosie onun sesindeki tanıdık ve hafif meydan okuyucu gülümsemeyi işitiyor.

Aslında bir akşam dinlenebilirim, diye akıl yürüterek telefonu diğer eline alıyor. Gecenin geç saatlerinde yazdığı, karalamalardan ve akor denemelerinden ibaret bestelerden ötürü avuçlarında mürekkep lekeleri var.

Güzel, diyor Marley. Bu hafta sonu bir şeyler yapalım mı o zaman? Cumartesi gecesi eğlencesi ya da en azından o kadar acıklı bir şeyler olsun.

Neden acıklı?

Çünkü biz *on yedi* yaşındayız, Rosie. Görüşmek, dışarı çıkmak ya da azıcık olsun heyecan verici bir şeyler yapmak için cumartesileri beklememize gerek olmamalı.

Çıkıyoruz ya! Daha geçen akşam dışarıdaydık.

Evet ve ben anca bir patates tava ve naneli şeker aromalı bir öpücükle yetindim.

Rosie hırıltıyla gülüyor. Annesinin iş için hazırlandığını, aşağıda çalışan kahve makinesini duyabiliyor.

Kimle öpüştün, diye soruyor.

Seni ilgilendirmez, diyor Marley.

İyi, peki. Nasıl olsa haftaya yenisini bulacaksın.

Sen bana kaşar mı diyorsun, Rosemary Winters?

Der miyim hiç?

Demezsin herhalde. Renksiz bakirenin teki olduğun için.

Renksiz bakireden iyi oje adı olurdu.

Olurdu, değil mi? Arkasından Marley ağız dolusu kahkahasını atınca Rosie telefonu kulağından uzaklaştırmak zorunda kalıyor. Bu cumartesi o zaman. Kocaman bir paket patlamış mısır, bir de şu sevdiğin kocakarı şekerlemelerinden alacağım.

Werther's kocakarı şekerlemesi değil.

Leo sahnelerini istediğimiz gibi başa ala ala seyrederek. Ya da Patrick Swayze sahnelerini. Hayatımıza biraz tahrik edici çanak çömlek katmamız lazım.

Marl!

Ne var?

Tahrik edici çanak çömlek ne demek?

Çömlek olmasa da olur. Solomon Burke'le yiyişme de olur.

Masaya uzanıp Berlioz'la düzüşme de olur.

Kapatıyorum.

Namus kumkuması.

Cumartesi görüşürüz.

Berlioz deyince akan sular duruyor, biliyordum, diyor Marley.

Rosie okula yürürken Marley'nin söylediklerini düşünüyor. Josh basket antrenmanı için erken gittiğinden soğuğa karşı montunu çenesine kadar çekmiş, yalnız başına yürüyor. Bir bakire olduğu ve renksiz olduğu doğru. Öyle olmamaya çalışıyor. Ama esasen iyi kızlardan biri ve daha fazlası olmayı umursamıyor.

Rosie'nin hiç erkek arkadaşı olmadı. Bir keresinde birini öpmüş, daha doğrusu, biri onu öpmüştü; çok kötü bir şekilde hem de. Bir arkadaşının ev partisinde, omuzları banyo kapısına bastırılarak. Kapı kolu kuyruk sokumunu acıtmıştı ve çocuğun ağzı fazla çiklet kokuyor gibi gelmişti.

Hiç sarhoş olmamıştı. Hiç evden gizlice kaçmamıştı. Hiç sigara içmemiş, anne babasına yalan söylememiş, hatta onların önünde küfür bile etmemişti. Halbuki fark ederler miydi ya da umursarlar mıydı, emin değildi.

Ama tüm bunlara zaman olacak, diye düşünüyor Rosie karşıya geçmek için kaldırımdan inerken. On yedi yaş daha yolun başı. Çok çalışacak, yapması gereken her şeyi yapacak ve hayatı güzel, doğru ve eksiksiz olacak; müzikle, şiirle, şarapla ve seksle dolu bir yaşam sürecektir. Hayatını değiştiren anlar üç dakika sürmedikleri gibi, sırtında çürükler de bırakmayacak.

Böyle olmasını istiyor.

Okula giderken bir, iki, üç defa karşıya geçmesi gerekiyor, durana kadar ayağıyla kaldırıma vuruyor ve tam o sırada kar yağmaya başlıyor. Başta hafifçe, çiseleyen yağmur gibi. Kollarına tuz misali yapıyor.

iki

Josh anlamadığını söylüyor. Boş boş bakıyorlar ileri matematik ders kitaplarına, derslik penceresinde kar hafifçe serpiştiriyor.

Derslikte yalnızca ikisi var, kendi sınıflarında bu dersi onlar dışında alan kimse yok. Eskiden beri tanışmalarına ve okul yılları boyunca birkaç dersi beraber almış olmalarına rağmen Will ancak şimdi, lise sonda birbirlerini arkadaş olarak gördüklerini düşünüyor. Diğer arkadaşları daha çok teneffüslerde vakit geçirdiği tanıdıklardan ibaret; ona pek soru sormuyor, hayatını umursuyora benzemiyorlar. Will için hava hoş. Ama Josh farklı.

İlk tercihin neresi, diye sormuştu Josh ona ilk derslerinde.

Neyin ilk tercihi, diye yanıtlamıştı Will. Josh üniversite de-yince, gitmeyeceğini açıklamak zorunda kalmıştı.

Bunun üzerine Josh bakışlarını çalışma sayfasından kaldırmıştı.

Hadi canım, demişti ve Will, hadi canım ne, demişti.

Hakiki zekisin sen.

Sağ ol.

Ciddiyim. Azıcık kendini sıksan istediğin yere girersin, oğlum.

Ya istemiyorsam, diye sormuştu Will. Josh burnunu hafifçe kırıştırarak, ne dediğini anlamamış gibi bakmıştı ona.

Şimdi ikisi de hiperbolik fonksiyonlarla dolu bir sayfaya bakıyor ve ders bitmeden önce biraz olsun anlam ifade etmesini umuyorlar. Öğretmenleri Bay Brookman çoktan gitmişti. Adam bu dersi sık sık öğretmenler odasında uzun bir mola vermek için bahane olarak kullanıyor ve Will'e göre bu durum iki taraflı.

Bugünlük burada bitirelim, diyor Will.

Josh arkasına yaslanıyor, sandalyesini arka iki ayağı üzerinde kaykaltıyor.

Olmaz, oğlum. Deneme sınavına kadar öğrenmem gerek bunu.

Kalemlerini çantasına atarken Will, niye, diye soruyor.

Ne niye?

Niye deneme sınavına kadar öğrenmen gerekiyor? Gerçek sınava kadar öğrensen yeter. Bahara çok var daha.

Deneme sınavları da önemli, diyor Josh. Hâlâ sandalyesini geriye kaykılarak oturuyor. Ön kabuller falan var.

Ha, diyor Will.

Üniversiteye gerçekten gitmeyecek misin?

Yok.

Ne yapacaksın o zaman?

Çalışacağım, diyor Will, çantasını omuzuna atarak. Belki biraz gezerim.

Klas.

Hava atmaya çalışmıyorum, diyor Will. İnsanların onu motosikleti, okuldaki sicili ve yıllar önce başını soktuğu belalar yüzünden böyle gördüğünü biliyor. Uzun yıllar önceydi ama herkesin tüm hatırladığı bu. Görmek istedikleri tek şey bu.

Akşama geliyorsun, değil mi, diye soruyor Josh.

Hâlâ gelmem gerekiyor mu?

Kesinlikle, diyor Josh ve sandalyesini düzeltiyor. Crescent Gardens'ta oturuyorum, sokağa park edebilirsin. Mavi kapılı beyaz ev.

Will avluda ilerlerken saçlarına kar taneleri düşüyor. Okul tebeşir ve karakalemle çalاکalem yapılmış, biçimsiz bir resme benziyor.

O akşam dersi tekrar etmesine yardım etmek için Josh'ın evine gidecek olmasına pek kafa yormuyor. Josh'ın, aklından çıkaramadığı kızın kardeşi olmasına da.

Will için alışılmadık bir durum değil bu. Kızları sık sık düşünüyor. Alışılmadık olan ne düşündüğü; kızın bedeninin yumuşak, ıslak kısımlarına, kendisini saran uylukların ağırlığına

dair hiçbir şey yok kafasında. Sadece sesi ve gözleri var. Tüm söylediklerini nasıl pürdikkat dinlediği ve zihninde tuttuğu var.

Akşam yemeğine kalabileceğinden emin misin?

Eminim.

Emin olduğuna emin misin? Sana öyle gelmiş olmasın?

Anneanne, Josh, yemeğe gel *dedi*.

Aç kalma sonra?

Dolaplarının boş olduğunu sanmıyorum.

Misafir olduğun evde öküz gibi yiyemezsin, diye seslendi Amber sofradan. Burada yediğin gibi.

Okul çoraplarını çıkarmamış. Ayaklarını sallayarak defterine bir şeyler karalıyor.

Tavsiyen için teşekkürler, Ambs.

Amber ucu tüylü kalemini sallayarak, çok ayıp olur, diye ekliyor.

Onda evde ol, diyor anneanesi.

On buçuğu bulabilir, diye yanıtıyor Will. Josh'ın ne kadar sürede anlayacağına bağlı.

Anneanesi peşinden koridora geliyor. Şu Josh kimdi, bir daha söylesene bana, diyor.

Will ceketini giyip ceplerinde telefonunu ararken iç geçiriyor.

Josh Winters, diyor. Matematik dersimdeki diğer çocuk işte.

İleri matematik, diye düzeltiyor anneanesi.

İleri matematik. Demiştim ya, bu üniteye yardıma ihtiyacı vardı, ben de ona gösterebileceğimi söyledim. Et yiyen biri, muhtemelen ikizler burcu ve ot içmiyor. Galiba 46 numara ayakkabı giyiyor ama emin değilim. Ha, bir de-

Anneanesi el havlusunu kırbaç gibi savurarak lafını kesiyor.

O zaman on buçukta gelmiş ol, çok bilmiş, diyor. Will de, tamam, tamam, diyor, anneanesinin arabasının anahtarlarını alıp sokak kapısını arkasından kapatıyor.